

den aabne Fjord maa Udløbet ikke være. Punktum!

Men hvad sige saa de sidste Kommissioner, som jeg skulde være bleven uenig med? Ja, Ingeniørkommissionen, som jeg for Nemheds Skyld kalder den — jeg ved godt, at der ogsaa sidder Ingeniører i den sidste Kommission, det skal jeg nok komme til —, nemlig Barner, Bech, Hummel, Ishøy og Poulsen have alle beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, saa vidt jeg ved. Om Barner har haft specielt Tilsyn med dette Færvand, ved jeg ikke, men de andre have haft det. De have afgivet den Betænkning, som følger med Lovforslaget, og med den kan man ikke sige, at jeg er uenig, thi den gaar simpelthen ud paa, at man skal føre Forholdene tilbage i alt Fald foreløbig til, hvad de vare før Genemgravningen, medens Sandpumpeskibet „Nymindegab“, som var bevilget til dette Brug, laa der nede og holdt Udløbet i god Orden. Disse Forhold ønsker jeg tilbage, og det gør denne Ingeniørkommission ogsaa, saa den kan jeg ikke være saa meget uenig med. Den kunne vi nemt komme over. Foreløbig skal jeg her nøjes med dette og gaa over til den anden Betænkning: „Hvide Sande Kommissionen, p. t. Ringkøbing, den 24. Februar 1912“. Hvad siger den? Den siger: „Under Hensyn til de saaledes foreliggende Forhold er Kommissionen af den Mening, at det vil være uforsvarligt at lade det bero ved de nuværende Forhold en Vinter til“ o. s. v., der maa gøres noget for at opnaa betryggende Tilstande. Derom er jeg da ikke uenig med dem. Kommissionen siger, at den Befolkning, den har færdedes imellem derovre, er i høj Grad uenig. Det har jeg heller aldrig benægtet. Det kunde ikke falde mig ind. Den mener, at Kravet om en snarlig Forbedring af de nuværende Forhold skal tilfredsstilles, og at det af Vandbygningsvæsenets Ingeniører udarbejdede i deres af 6 Bilag ledsagede Betænkning af 19. Januar omhandlede Projekt til en Sikring af Kanalen ved Hvide Sande, ændret saaledes som af Kommissionen angivet, rummer den bedst mulige Løsning. Her skulde vel saa Uenigheden ligge, men vi maa tage lidt mere med, for længere nede paa Sp. 4697 i Tillæg A. sige de: „Skulde en yderligere Indsnævring af Strømprøffilet senere vise sig ønskelig“ — altsaa efter, at de have foretaget de to Indbygninger o. s. v. —, „vil et saadant Efterarbejde let og med ringe Bekostning kunne udføres.“ Med andre Ord, de tage intet endeligt Standpunkt. Det er den

foreløbige Betænkning, som kom frem efter to Døgn's Arbejde. Men noget senere kom Hvide Sande Kommissionens Betænkning af 14. Marts 1912, som her er Bilag 3, og da har man overvejet Sagen lidt nøjere, hvad man ogsaa godt kan se, og der ere de vistnok komne til et lidt andet Resultat, selv om Konklusionen er den samme. Men lad os se, hvad de sige der. Desige: „Samtlige Kommissionens Medlemmer have den Overbevisning, at den nuværende Tilstand med den Udvidelse, Udløbet efterhaanden har faaet, rummer en saa stor Fare ikke blot for Tab af store økonomiske Værdier, men ogsaa for Tab af Menneskeliv, at Kommissionen ikke vil dele Ansvaret for, at der ikke snarest muligt gøres, hvad der kan for at skabe mere betryggende Forhold“. Nej, det Ansvar ville de overlade til Ministeren og Rigsdagen. Jeg kan overordentlig godt forstaa, at de ikke ville have Ansvar for de Forhold, som ere skabte ved noget, om hvilket de helt igennem sige, at det duer ikke. Det er egentlig det, der staar imellem Linierne, at det, der er foretaget, har vist sig ikke at du. De ville selvfølgelig ikke dele Ansvaret for det, for de have ingen Del haft i det. Det kan jeg ogsaa godt forstaa, og det er jeg heller ikke uenig med dem om. Lidt længere nede sige de, at der i Kommissionen er forskellige Meninger om, hvilke Foranstaltninger der bør foreslaas, og hvordan Spørgsmaalet bedst skal løses paa det nuværende Tidspunkt. Nogle af Kommissionens Medlemmer mene, at et saadant Udløb ved Hvide Sande, naar disse Indbygninger blive foretagne, saa nogenlunde kan regulere Forholdene saaledes, at Opstuvningerne og som Følge deraf Oversvømmelser ikke skulle blive saa store og stadige, som de hidtil have været. Deri kan jeg naturligvis ikke modsige disse „nogle“. Andre mene, at det kan være tvivlsomt, om en tilfredsstillende Ordning kan hidføres ved et saadant indsnævret Udløb og mene, at man mulig kommer til at lukke det alligevel. Deri er jeg heller ikke uenig med dem.

Jeg skal nu ikke omtale mere af Betænkningen end et Par Linier endnu, men dem maa jeg ogsaa nævne, idet jeg har haft en kort Samtale — det var kun 3-4 Sætninger — med den højtærede Minister, hvori han fremhævede dette Sted og sagde: Der maa du absolut blive uenig med Kommissionen. Den siger nemlig følgende Ord om de planlagte Indbygninger: „om hvilke man med Sikkerhed tør udtale, at de ville kunne staa overfor Angreb af